

"Dézsa Vü? On"

Valaki dobjon atomot a mobilra, nincs létjogosultsága ezen a Földön, hogy engem hétötvenkor keltsen.

"Dézsa Vü? Off"

- Na jó, legyen, milyen idő van?
- Majdnem süt a Nap.
- Na de napsütésben is meg lehet fagyni...
- De plusz kettő van. Esélytelen.
- OK, nincs mentség, menni kell.
- ...
- De mikor hallgatom meg az új CD-t, amit vettem?
- Később.

OK. Reggeli, kávé, öltözés, lötyi a púpba és már mehetünk is.

Késésben vagyok, hajtok ezerrel. Nem bírom. Lihegek. Nem jó, hideg van. Csak megvárnak...

Persze megvárnak, Laci büszkén mutatja az új bicaját, olyan ismerős, nem ugrik be honnan... ;-), na jó, csak vicceltem, de Peti tényleg nem... ;-D

Skacok, én nem tiszteletből állok be a végére, hanem tényleg nem tekertem két-három hónapja egyáltalán. Simán még csak-csak, de toljatok elém egy emelkedőt és belefúrodok az aljába, mint befulladt bunkerrobbantó bomba.

OK, de akkor ki mutatja az utat?

OK, akkor megyek elől. Kerüljük el a Szentmihályi utat (helyismeret hiánya miatt egy rövid szakaszon nem sikerül), majd ugyanezt a Szlovák úttal. Végül a Rákos úton jutunk ki a Szlovák útra, onnan eseménytelen utunk lenne, ha nem dudálna ránk a Romanschky-fivérek apja. Nekem meg beugrott a gatyába a lélekjelenlétem, úgyhogy nyomok egy restartot.

Évát találjuk a HÉV-nél. Rövid kapcsolatápolás után indulunk tovább. Az átjáróban egy jobbra kanyarodó fehér Nissan leszorít. Grat.

Innen emelkedő, a csapat amúgyis meglépett, tekerek magamban. Laci végül visszajön elmesélni élményeit az autózéssel (illetve a jogosítvány megszerzésével) kapcsolatosan. Mocskos egy világ ez, mindent a pénz mozgat...

Ő beszél, én tekerek, kicsit lihegek. Lejtőn szembeszél, remek. Már lejtőn se vagyok a régi.

Nagytarcsán át fel-le, semmi extra. Utána elindul az út felfelé, emlékszem tavaly melyik szemétdomb tövében haldokoltam, most simán elmegyek mellette. Úgy érzem, lassabb vagyok, de kitartóbb. Jó.

Végül eszelős lejtő, hatalmas vízátfolyás, ami mégsem folyik át, keresztbe álló autó pont előttem, horror ötvennél. Többiek mondják, hogy most ment el egy nagyobb csapat előttük (Pécel felől). VBBBVKKkitudjakik voltak. Isaszegen utolértük őket.

Síkon simán megyünk, bent is vagyunk Isaszegen pikk-pakk. Néminavigálás és egy jó meredek utcán megyünk fel a Csata térhez. Ott halom bringás, a korábbi nagy csapat, topik, Papák, komoly. Kürtös kalács-árus nem bírja a rohamot (most arra ne térjünk ki, hogy a kérdéses édesipari termék mérete alapján már se nem kürtő, se nem kalács, sokkal inkább valami házgyári szellőzőnyílás és egy Tesco-gazdaságos kifli keresztezése. Szellőzőkifli háromszázért.) és szeppukut követ el a kürtökéssel (amivel a kürtöt teszi a kalácsba). Nagy siker a mutatvány.

Ízesítés állati választékkal, bár a diósnak fahéj-íze van, a diót meg nagyítóval kell keresni...de megvan, láttam...

A síkon 8 fok van, tavaly 16 volt, tudjuk meg, viszont a tavalyi sárnak és hónak nyoma sincs. Lassan elolvadt mostanra minden. Rövid taktikai megbeszélés, hogy merre vissza, az "amerre jöttünk" útvonal nyer egyhangúlag. Így tehát bőfi után indulunk visszafelé. A domb tetejéig folyik a küzdelem magammal, ott pedig az egész csapat Zsolti (láncbontó nélküli) láncszerelő akcióját nézi.

Ezzel elmegy egy csomó idő, pihenünk, regenerálódunk. Olyan jól sikerül a relax, hogy Nagytarcsa határában sikeresen háritom Laci "essünk együtt nagyot az út közepén" indítványát, ahogy nagy sebességgel közeledve felé egyszer csak kihúzódik az út közepére, mert a vízfolyásokat vizslatja. Nagytarcsa belterületén pedig Veronika marad állva egy hasonló lejtős akció után... A távolban a csapat eleje, meglepő módon, hirtelen utolérem Évát, miközben egy rosszul vett lélegzettel küzdök (ő meg a térdével), felzárkóznak az utóvédek és a HÉVnél újra együtt a csapat. Innen a főút mellett igyekszünk a kerékpárúton az Örs v. tér felé. A kerékpárút egyrészt romokban hever burkolatilag, sok helyen az akadályozó oszlopok még ra is hajolnak az útra, másutt hó, jég, üvegtörmelék, kutyaszar nagy mennyiségben. Van ilyen.

A Rákos-pataknál Zakiékkel jobbra el, szépen tempózunk hazafelé, M3 után elválunk, ők délnek, én északnak. Fél háromra otthon is vagyok. Móni meg is lepődött.

Összefoglalva, jó kis túra volt, az idővel szerencsénk volt. Aki nem jött, biztos volt rá jó oka... ;-)))

Adatok:

Tm: 3:34:47

Dst: 59,12 km

Av: 16,5 km/h

Mx: 49,0 km/h

Odo: 882,8 km (nem releváns)

Fotók fent a honlapomon a Fotók rovatban!